

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/83/2018
Identifikačné číslo spisu: 3514206642
Dátum vydania rozhodnutia: 25.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Gandžala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3514206642.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Ing. I. J., trvalým pobytom v D., zastúpeného JUDr. Petrom Kubinom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Štefánikova 15, proti žalovanej X. G., trvalým pobytom v C., o určenie, že listiny účastníkov nepreukazujú splnenie ani zabezpečenie splnenia vzájomnej povinnosti, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 4C/214/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. septembra 2017 sp. zn. 17Co/429/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 14. apríla 2016 č.k. 4C/214/2014-32 zamietol žalobu žalobcu (I. výrok), ktorou sa na základe v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 80 písm. c/ zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „O.s.p.“) a ustanovenia § 43 ods. 1 Exekučného poriadku domáhal určenia, že list žalovanej, zaslaný prostredníctvom advokáta JUDr. Dušana Krivského žalobcovi dňa 10. júla 2013 pod sp. zn. DK 9/21, a odpoveď žalobcu zaslaná žalovanej v liste zo dňa 19. júla 2013, s predmetom „Vec: Nehnuteľnosť D. P.“, nepreukazujú splnenie ani zabezpečenie splnenia vzájomnej povinnosti žalovanej, vyplývajúcej jej z uznesenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 7. marca 2013 sp. zn. 11C/99/2012, ako podmienky podľa § 43 ods. 1 Exekučného poriadku pre účely exekúcie vedenej na návrh žalovanej ako oprávnenej súdnym exekútorom JUDr. Ernestom Polákom, so sídlom Exekútorského úradu v Skalici, Gorkého 1, pod. sp. zn. EX 17/2013, vykonávanej na základe poverenia na vykonanie exekúcie č. 5205*074323 vydaného Okresným súdom Senica. Zároveň uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 311,51 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, na presne špecifikovaný účet jej právneho zástupcu (II. výrok).

1.2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie a na zákonné znenia ustanovení § 43 a § 189 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov - ďalej len „Exekučný poriadok“ (v

znení účinnom do 31. marca 2017 - poznámka dovolacieho súdu) a následne konštatoval:

„Na základe zisteného skutkového stavu a citovaných ustanovení, ktoré súd na prejednávanej vec aplikoval, súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť. Vychádzal pritom zo zistenia, že exekučný titul, v danom prípade uznesenie o schválení súdneho zmiernu o zrušení podielového spoluvlastníctva účastníkov k nehnuteľnostiam a nariadenia predaja nehnuteľností, je exekučným titulom, ktorý oprávňuje ktoréhokoľvek zo spoluvlastníkov, aby podal návrh na exekúciu predajom nehnuteľností, a to bez splnenia akýchkoľvek podmienok alebo splnenia vzájomných povinností, nakoľko exekučný titul v danom konkrétnom prípade žiadnu povinnosť účastníkom neukladá. Ustanovenie § 43 Exekučného poriadku sa vzhľadom na uvedenú skutočnosť, na prejednávajúcu vec nevzťahuje.

Povinný spoluvlastník sa môže v exekúcii domáhať obrany formou námietok proti exekúcii čo žalobca aj spravil, avšak o jeho námietkach bolo právoplatne rozhodnuté tak, že boli zamietnuté.“

Následne súd prvej inštancie poukázal na zákonné znenie v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p. a na účel a význam inštitútu určovacej žaloby podľa tohto ustanovenia, a v tejto súvislosti potom konštatoval, že dospel k záveru, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, a preto jeho žalobu zamietol.

1.3. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

2.1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. septembra 2017 sp. zn. 17Co/429/2016 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a zároveň rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

2.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, a preto ho podľa ustanovenia § 383 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) potvrdil.

2.3. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na to, že z výsledkov vykonaného dokazovania je zrejmé, že exekučným titulom v danej veci bolo uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 07. marca 2013 č.k. 11C/99/2012-49, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 03. mája 2013, ktorým bol schválený súdny zmiernu účastníkov v znení: „Podielové spoluvlastníctvo účastníkov k domu súp. č. XXXX postavenému na parcele "C" č. XXXXX/X, k pozemku parcela "C" č. XXXXX/X, záhrady s výmerou XXX m², k pozemku parcela "C" č. XXXXX/X, zastavané plochy a nádvorí s výmerou XXXX m², k pozemku parcela "C" č. XXXXX/X, zastavané plochy a nádvorí s výmerou XXX m², k pozemku parcela "E" č. XXXXX, orná pôda s výmerou XXXX m², všetko v k.ú. D. P., zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. D. P., sa zrušuje. Zrušené podielové spoluvlastníctvo účastníkov k uvedeným nehnuteľnostiam sa vyporiadava tak, že sa nariaďuje ich predaj a následné rozdelenie výťažku z predaja medzi účastníkov konania v pomere 1:1.“ Žalovaná listom z 10. júla 2013 prostredníctvom právneho zástupcu vyzvala žalobcu, aby podnikol spolu s ňou kroky na predaj predmetných nehnuteľností s tým, že ak toto odmietne, bude nútená postúpiť vec exekútorovi, čím vzniknú vysoké náklady a výťažok z predaja nehnuteľností sa citeľne zníži. Súčasne ho požiadala, aby do 20. júla 2013 zaslal svoje stanovisko. Listom z 19. júla 2013 žalobca odpovedal na list žalovanej tak, že vykonáva potrebné kroky k tomu, aby bola možnosť predmetnú nehnuteľnosť predať. Súčasne oznámil, že ani žalovanej nič nebráni, aby podnikla obdobné kroky smerujúce k predaju predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaná následne 23. júla 2013 podala návrh na začatie exekučného konania. Na základe tohto návrhu bolo dňa 26. augusta 2013 súdnemu exekútorovi JUDr. Ernestovi Polákovi so sídlom Exekútorského úradu v Skalici udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Proti upovedomeniu o začatí exekúcie podal žalobca námietky, o ktorých právoplatne rozhodol Okresný súd Senica uznesením zo dňa 13. mája 2014 č.k. 8Er/553/2013-67 tak, že námietky povinného zamietol. Následne odvolací súd poukázal na zákonné znenie ustanovenia § 43 ods. 1 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017 - poznámka dovolacieho súdu) a konštatoval, že zhodne so súdom prvej inštancie zastáva názor, že „exekučný titul - uznesenie o schválení súdneho zmiernu o zrušení podielového spoluvlastníctva účastníkov k nehnuteľnostiam a nariadenie predaja nehnuteľností, oprávňuje ktoréhokoľvek zo spoluvlastníkov, aby podal návrh na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností, a to bez splnenia akýchkoľvek podmienok alebo splnenia vzájomných povinností. Tento exekučný titul v danom prípade žiadnemu z účastníkov žiadnu povinnosť neukladá. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že ustanovenie § 43 ods. 1 Exekučného poriadku sa na predmetnú vec nevzťahuje. Povinný mal možnosť sa brániť vo vykonávanej

exekúcií podaním námietok, čo aj urobil, pričom o týchto námietkach bolo právoplatne rozhodnuté ich zamietnutím.“ V závere odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej odvolací súd konštatoval, že „na vecne správnom rozhodnutí súdu prvej inštancie nič nemení ani fakt, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku nesprávne konštatoval nedostatok naliehavosti právneho záujmu na požadovanom určení, keď naliehavosť právneho záujmu nebolo potrebné preukazovať, keďže táto vyplýva priamo zo zákona (viď ustanovenia § 43 ods. 1 Exekučného poriadku).“ Z uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny podľa ustanovenia § 383 ods. 1 CSP potvrdil.

2.4. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odvolací súd odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 396 ods. 1, s použitím ustanovení § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, s tým, že o výške trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 449 ods. 3 CSP zmenil a jeho žalobe vyhovel v rozsahu uplatneného petitu, eventuálne, aby dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

3.3. V odôvodnení dovolania uviedol, že rozhodnutie predmetného sporu „závisí od vyriešenia právnej otázky, či exekučný titul - uznesenie o schválení súdneho zmiernu o zrušení podielového spoluvlastníctva strán sporu k nehnuteľnostiam je exekučným titulom, ktorý oprávňuje ktoréhokoľvek zo spoluvlastníkov, aby podal návrh na exekúciu predajom nehnuteľností aj bez splnenia podmienky vzájomného poskytovania súčinnosti druhému spoluvlastníkovi potrebnej na predaj nehnuteľností zmluvným spôsobom bez exekúcie, či sa § 43 Exekučného poriadku (v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. pred 1. aprílom 2017; aktuálne § 47 ods. 1 Exekučného poriadku) na prejednávajúcu vec vzťahuje alebo nie, a či dotknutý spoluvlastník môže mať naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby o určenie splnenia/nesplnenia takejto povinnosti alebo nie.“ Podľa jeho názoru, táto právna otázka nebola dodnes judikatúrou dovolacieho súdu nijako riešená. Napokon, ani strany sporu a ani súdy obidvoch inštancií sa vo svojej argumentácii z tohto dôvodu nemohli odvolať na žiadnu judikatúru dovolacieho súdu k tejto konkrétnej právnej otázke. Preto je splnená podmienka prípustnosti jeho dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

4. Žalovaná (osobne, nie prostredníctvom zástupcu) vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa vyjadruje laicky a dovolanie žalobcu žiada „ako úplne bezdôvodné zamietnuť“. Podľa jej názoru, rozsudok súdu prvej inštancie i potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu sú vecne správne. Námietky žalobcu uvedené v dovolaní „sú len právnickou ekvilibristikou“.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej k jeho dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v

civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi ešte nebola vyriešená. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní nastolená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Otázkou relevantnou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je teda právna otázka (od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu), ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu a preto je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená.

12. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na

základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

13. Súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (viď bod 11 odôvodnenia a porovnaj i Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

14. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ prípustnosť dovolania uplatneného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nevymedzil spôsobom uvedeným v bode 11, t.j. jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nekonkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, a nepodal svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená. Odhliadnuc od uvedeného zásadného formálneho procesnoprávneho nedostatku, podstatnejšie je to, že dovolateľ síce dovolanie formálne odôvodnil nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z obsahu jeho dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) je však zrejmé, že de facto nesúhlasí s úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností, konkrétne s tým, že predmetný exekučný titul (uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 07. marca 2013 č.k. 11C/99/2012-49, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 03. mája 2013, ktorým bol schválený súdny zmier strán sporu) neobsahuje žiadne podmienky, čo v konečnom dôsledku viedlo ku konštatovaniu odvolacieho súdu, že z týchto (čisto skutkových) dôvodov neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 43 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 31. marca 2017 - poznámka dovolacieho súdu). Z uvedeného vyplýva, že dovolateľ de facto namieta nesprávnosť skutkových zistení; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (viď § 432 ods. 1 CSP). Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a § 432 ods. 2 CSP. Otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán a na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej obsahu, zmysle a účele, normu interpretuje a zo svojich skutkových zistení (to znamená po vyriešení skutkových otázok a na ich podklade) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad.

15. Dovolací súd vychádzajúc z uvedeného teda zhrňujúcim spôsobom konštatuje, že na to, aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Ako bolo dovolacím súdom uvedené, v dovolaní dovolateľa uvedené relevantné aspekty absentujú.

16. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd konštatuje, dovolanie žalobcu uplatnené podľa ustanovenia

§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP nebolo odôvodnené prípustnými dôvodmi a dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanovení § 431 až 435 CSP a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

17. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mala (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanej však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (v dovolacom konaní nebola právne zastúpená - k dovolaniu žalobcu sa vyjadrila osobne) a preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.